

TÓTH ZSÓKA

Confintea VI. – szubjektív csapongással

A CONFINTEA VI. Nemzetközi Felnőttképzési Konferenciának, – amely sorban a hatodik előrendezvénye volt a brazíliai Belem városában 2009 tavaszán megtartandó UNESCO világkongresszusnak – Budapest adott otthont 2008. december 2–5. között, helyszíne pedig a Duna parti Hélia Hotel volt.

A közel 300 fős rendezvény résztvevői Európa országaiból, Észak-Amerikából és Izraelből érkeztek, az UNESCO-val történt megállapodás alapján pedig Magyarország látta vendégül Macedónia, Belorusszia, Moldova, Montenegro, Azerbajdzsán, Grúzia, Koszovó, Bosznia-Hercegovina, Albánia, Örményország felnőttképzéssel foglalkozó vezetőit.

A www.confintea.hu honlap angol és magyar nyelven pontos és bővítő információt nyújt a konferencia mibenlétéről, elő- és utóéletéről, az országok felnőttoktatással kapcsolatos állapotáról és azokról a törekvésekről, amelyek a tanulás útján tehetik teljesebbé, tartalmasabbá az életet az egész világon.

A konferenciát követő, a szervező munkát elismerő és köszönő sorokat megkaptuk, a magyarországi helyszín és körülmények jó választásnak bizonyultak.

A Magyar Művelődési Intézet és Képzőművészeti Lektorátus 2008-as munkatervében sokféle feladat szerepelt, a CONFINTEA VI. konferencia megrendezése viszont nem.

Ha a létszámot, a földrajzi koordinátákat és a rendezvény időpontját tekintjük, a 2008. május közepén az intézményhez delegált feladatról először értesülve azt mondtuk, ez szinte lehetetlen, aztán meg, hogy nincs lehetetlen.

Hat hónapunk volt, hogy a költségvetéshez szükséges előterjesztéstől, az első vendég fogadásáig készen álljunk. És mint tudjuk, május után berobban a nyár...

Aki szervezett már hasonló nagyságrendű konferenciát, tudja, mire gondolunk.

Az UNESCO Hamburgi Felnőttképzési Intézete (UIL) a konferencia tartalmi felépítését, az MMIKL pedig a sokféle feltételeket követelő lebonyolítást végezte – állandó összeköttetésben a partner szervezettel –, és időnként türelmetlen várakozásban, amikor egy-egy feladat megoldásához a jóváhagyó pár sor, vagy éppen a továbblépéshez szükséges információ hiányzott.

Az MMIKL főigazgatója által létrehozott Confintea munkabizottság rendszeres havonkénti, találkozásain számba vette a tennivalókat, illetve meghallgatta, értékelte az MMIKL munkatársai által elvégzett feladatokat.

A munka kezdetén, nagyon rövid időn belül meg kellett ismernünk fővárosunk konferenciák szervezésére leginkább alkalmas szállodáit. Pontosan tudnunk kellett, hogy hol, milyen körülmények között étkeztethetünk 300–350 vendéget egy légtérben, hol tudjuk a legkényelmesebben lebonyolítani a plenáris ülések után öt helyszínen zajló szekciókat, ügyelve arra, hogy minden helyszín alkalmas legyen a konferencia két hivatalos (angol, francia és időnként magyar) nyelve szerinti szinkrontolmácsolásra. És mindezt természetesen a rendelkezésünkre álló költségvetéshez igazítva.

Sok ötletelés, programegyeztetés és módosítás után, végül mégiscsak sikerült az országunkból/fővárosunkból ízelítőt mutatni a Magyar Állami Népi Együttes jóvoltából, valamint egy késő esti hajós vacsorával egybekötött városnézésre is módot találtunk a Duna közepéről, ami nekünk, szervezőknek is nagy élményt jelentett. Meg nagy tanulságot is, mert ki gondolná, hogy amikor egy hajó prospektusában az szerepel, hogy akadálymentesített (és meg is győződünk róla a hajón!), az valóban *csak a hajóra* vonatkozik, a beszállásra már nem. Miért is lenne ez másképpen? Még szerencse, hogy vendégünk, – mert nem szerettünk volna nélküle hajókázni – megbízott a sok jó- és erős emberben, akik motoros székével együtt, közös erővel emelték a fedélzetre.

Cspongvá az időben, gyomorszorító napokat éltünk, amikor kiderült, hogy a rendezvény előtt nem találkozhatunk a Pécsről, Egerből, Esztergomból bejelentkezett egyetemista, főiskolás hostessekkel, mert vizsgák közelednek, mert betegség jött közbe, mert megfeledkeztek a feladatról. Zárójelben megjegyzem, hogy az egriek, ugyan nem teljes létszámmal,

de jelen voltak a megbeszélésen, és az ő segítségükkel sikerült a korábban érkező vendégeket kedvesen, mosolyogva, minden adódó problémára megoldást találva a szállodába irányítani.

Mint ahogyan a pécsiek – megérkezésük után 1 órával – pikk-pakk beálltak a regisztrációba, és mintha mindig confinteás profi hostessként működnének, fáradhatatlanul tájékoztatták, segítettek az újonnan érkezetteket.

Munkában a regisztráció

A ELTE TÓFK hallgatói kisegítőként a plenáris terem előtt átvehető tolmács fülhallgatók átadás-átvételét bonyolították villámgyorsan, a legegyszerűbb módon és hibátlanul.

És a fénymásoló ügyeletesek – szintén a hallgatók közül – ügyesen, mindig elérhetően, pontosan voltak jelen.

A Hall of Fame (Dicsőség csarnoka) amerikai ünnepség, amelyen a felnőttképzésben végzett kiemelkedő tevékenységet ismerik el – és amelynek magyar vonatkozása, hogy a Pécsi Tudományegyetem dékánját, Koltai Dénest is köszönthettük a kitüntetettek között. Nos, ezen az ünnepségen közreműködtek a Zeneművészeti Egyetem hallgatói, akik a fogadás ideje alatt is – számukra talán kicsit idegen ez a fajta szereplés, de a felkérés erre szólt –, mintegy háttérként játszottak, kiválóan.

A plenáris ülések és szekciók gördülékenységét segítették az ügyeletesek (kollegáink és a hallgatók), akik figyelve a levezető elnökök irányítását, a hozzászólók kezébe adták a mikrofont, ügyeltek a névkártyák helyességére és megfelelő elhelyezésére, a mindig friss vízre, tiszta poharakra. Ezek látszólag egyszerű tennivalók, de ha egyszer is elmarad, vagy rossz egy név elhelyezése, az bizony nagy bakit jelenthetett volna.

A harmadik napon már nem csak mi éreztük, hogy túl vagyunk a nehezen, és minden olajozottan megy, hanem az UNESCO-s kollegák is egyre szélesebb mosollyal közlekedtek a delegátusok között. Nem is szólva arról a hirtelen döntésükről, hogy a konferencia zárását jelentő, a hamburgi intézet által adott búcsúvacsorára zenekart is szerettek volna – egy nap-

pal előbb – az általuk megérdemeltnek ítélt és fölszabadult ösztánchoz. A megoldásra maradt egy éjszakánk... A vacsora után aztán tánc, szeretet, barátság, köszönet.

Egyébként az UNESCO munkatársai igen különös ritmusban élnek, ugyanis konferenciák idején nem alszanak. Jó lenne eltanulni tőlük ezt az állóképességet. Bár erre többen ellenkezőleg reagáltak.

A részletes és a legapróbb mozzanatokra is ügyelő forgatókönyv

Kezdődik...

megbízható együttműködést eredményezett a rendezvénynek helyet adó Hélia Hotel munkatársaival, akik páratlan rugalmassággal kezelték a váratlan döntések hozta változtatásokat.

Volt, amit mi tanultunk tőlük és viszont is kaptunk elismerő szavakat. A kölcsönös figyelem és tisztelet úgy gondoljuk a rendezvény hasznára vált.

A szervezésben, rendezésben résztvevő kollegák a megmondhatóí annak, hogy amikor fölpörögnek az események, egyre sűrűsödnek a kérések, változások, amikor „meztelen idegekkel” dolgozunk, mennyi toleranciára van szükség a további békés együttműködéshez. Legszívesebben már egy teremben dolgoztunk volna valamennyien, hogy az információk átadásának idejét egy szemvillantásra, egy fejbiccentésre rövidítsük. A utolsó három hétvége már csak arról szólt, hogy a szűk szervezői kör hogyan tud a legkevésbé eltávolodni egymástól, hogy telefon, internet mindig legyen a közelben, fejben pedig ami továbblendíti a megoldandókat. Maximálisan bíztunk egymásban, és nem csalódtunk. Tudtuk, hogy a váratlan és azonnalra szóló informatikai berendezés és elrendezés meg lesz oldva, amint a helyszínre érkezik kollegánk. A magasrangú vendég pedig – akinek jelenléte nagy hangsúlyt adott a konferenciának, de csak előadása idejéig tartózkodhatott Budapesten – kolleganőnk szendvicsével szállt fel a repülőre, miután az utolsó utáni pillanatban derült ki óhaja.

Mindannyian, akik benne voltunk a munkában, örömmel roptuk a búcsú bulin a delegációk tagjaival, az UNESCO titkárság fáradhatatlan munkatársaival.

Persze, csak a konferencia ért véget, a munka nem. Még vár bennünket a beszámoló elkészítése, az elszámolás és jönnek a konferencia által generált további tevékenységek a felnőttképzés magyarországi ügyéért.

Sikerült...

